

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛІПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 15(760) | Субота, 10 квітня 1982 року | Ціна 2 коп.

60
СРСР
ВАХТА ДРУЖБИ

Заплановане — достроково

Протягом першого року одинадцяті п'ятирічки на нашому підприємстві заплановано сировини та матеріалів на 86,6 тисячі карбованців, а електроенергії — 20,1 тисячі кіловат-годин.

За п'ять трудових місяців, що минули з часу організованого на УВП змагання під девізом «60-річчю СРСР — 60 ударних трудових тижнів!», колектив успішно виконав свої зобов'язання, що підтверджується значними трудовими досягненнями. За цей час додатково до плану виготовлено продукції на 110 тисяч карбованців проти запланованих 30 тисяч.

Питома вага виробів вищої категорії якості у загальному обсязі виробництва становить 4,4 процента.

По-ударному трудиться колектив дільниці, де старшим майстром Г. Т. Мироном. Вона п'ять разів виходила переможцем соціалістичного змагання серед дільниць УВП. Кращим вручалася грамоти та грошові премії. Серед них — Ю. І. Вінтоняк, М. М. Вітовська, Я. В. Латиук, О. М. Руда, С. В. Рогович та багато інших.

Труidники Івано-Франківського УВП докладуть всіх зусиль, щоб достроково виконати планові завдання та соціалістичні зобов'язання другого року одинадцяті п'ятирічки.

М. ПРОЦІВ,
ст. інженер відділу праці та зарплати Івано-Франківського УВП.

В УДАРНОМУ РИТМІ

Щодень ширшає розмах, міцніє хода трудового суспільства на Артемівському учбово-виробничому підприємстві. Девіз соціалістичного змагання — «60-річчю утворення СРСР — 60 ударних трудових тижнів!»

Зусилля колективів дільниць, бригад спрямовані на безумовне виконання і перевиконання планових завдань. Неабиякої уваги надається також і якості виготовленої продукції.

Щотижня підбиваємо підсумки роботи, зважуємо результати старань, визначаємо переможців змагання.

Всі показники заносимо на добре оформлений стенд, що сприяє гласності соціалістичного змагання.

За 17 ударних трудових тижнів найкращих результатів у роботі досягли колективи бригад № 2—4, де майстрами П. І. Селезньова і Н. Н. Андрухова. В індивідуальному змаганні серед правофлангових були Л. А. Марченко, Л. Н. Десенко, Л. Ф. Плужник, М. І. Бортьєва, О. С. Грамчук, М. П. Артеменко, В. Г. Динник.

За 2 місяці нинішнього року нашим підприємством

виготовлено продукції понад план на 29 тисяч карбованців, а реалізовано її на 13 тисяч карбованців, заощаджено 2,5 тисячі кіловат-годин електроенергії.

Продуктивність праці у порівнянні з планом зросла на 4,1 процента, що перевищує минулорічний показник на 3,5 процента.

Є всі підстави сподіватись, що напружені соціалістичні зобов'язання, взяті колективом нашого підприємства на честь славного ювілею Вітчизни, будуть виконані.

В. ВОЛИНЕЦЬ.
Донецька область.

Конкретними справами

Виродовж багатьох років на заводі «Серп і Молот», на дільниці розконсервації, трудяться нечуючі жінки. Очолює бригаду Ніна Гаврилівна Піддубна, ударниця комуністичної праці, заступник голови первинної організації УТОГ.

Цей колектив трудиться високоефективно і якісно,

щомісячні виробничі норми виконує на 110—115 процентів.

При підбитті підсумків соціалістичного змагання бригада неодноразово виходила переможцем.

За високі показники у праці в нинішньому році, бригаду названо правофланговою, про досвід її роботи

розповіла багатотиражна газета «Заводська правда».

3 нагоди Міжнародного жіночого дня адміністрація, заводський комітет профспілки відзначили багатьох членів бригади Н. Г. Піддубної. Серед нечуючих — Парасковію Луксені та Таїсію Антипову.

3 передовиків праці беруть приклад й інші члени заводської первинної організації УТОГ. Адже нечуючі трудівники, як і всі робітники підприємства, взяли підвищені соціалістичні зобов'язання по гідній зустрічі 60-річчя утворення СРСР.

А. АСАБІН,
робітник Харківського заводу «Серп і Молот».

Високі трудові досягнення — 60-річчю утворення СРСР — під таким девізом працює в ці дні ливарник Одеського виробничого об'єднання «Електрик» О. Н. Альмухамедов.

Виробничі завдання він виконує на 250 процентів. Фото П. МІНДЕЛЯ.

МИ — РАДЯНСЬКИЙ НАРОД

ПОРІДНИЛИСЯ РОБІТНИЧОЮ ДРУЖБОЮ

раїнських і азербайджанських трудівників не злічити. А початок їй був покладений далеким днем у квітні 1940 року, коли відбувся перший зліт бориславських нафтовиків. У ньому взяли участь і посланці з берегів далекого Каспію, які підписали договір про соціалістичне змагання.

Новинкою було таке трудове співробітництво для людей, які щойно визволилися від рабської праці на багачів-чужоземців. Воно швидко набувало сили і приносило щедри плоди. Уже на кінець року на помолодіх нафтопромислах Борислава працювало 356 стажовиків. А досвід патріотичного руху передавали міс-

цевим робітникам друзі, які прибули з Азербайджану.

Високий трудовий ритм на час перервала війна. І коли Борислав взявся за відбудову зруйнованих промислів, руку допомоги знову подали брати з Баку, Башкирії, Татарії. На заході ще гриміли гарматні залпи, а зі сходу вже йшла техніка, яка оживила нафтопромисли Прикарпаття.

Багато води збігло відтоді. Але в Бориславі і тепер пам'ятають, що приїхав Петро Данилович, як то кажуть, не з порожніми руками, а привіз з собою передову на ті часи технологію. І одним з перших взявся за прикладом бакинців освоювати швидкісне турбін-

не буріння потімствений бориславський майстер Є. М. Гринчак. Незабаром йому й самому вже не вистало: очолюваний ним колектив за 57 днів виконав річний план, зекономив 96 бурових доміт. Це був небачений за всю історію Борислава результат. Безмірна радість охопила нафтовиків, коли з глибини вдарив потужний фонтан нафти — 380 тонн за добу.

Дружба бориславських і бакинських нафтовиків, народжена в ті далекі роки, триває й понині. Змагаються не тільки колективи управлінь «Карадагнафта» і «Бориславнафтогаз», а й окремі цехи, бригади, майстри. Скажімо, борислав-

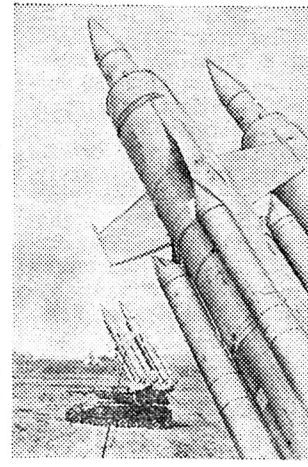
ЗАВТРА — ДЕНЬ ВІЙСЬК ПРОТИПОВІТРЯНОЇ ОБОРОНИ КРАЇНИ

Червонопрапорний Прикарпатський військовий округ. Успіхами в бойовій і політичній підготовці зустрічають своє свято воїни Н-ського підрозділу. Пильно охороняють вони повітряні рубежі нашої Батьківщини, день у день удосконалюючи майстерність у класах, на тренажерах і полігонах, стартових майданчиках.

На знімках: вгорі — командир відмінного підрозділу, старший лейтенант комуніст Євген Зорін; внизу — на варті неба.

Фото В. Песляка
(Фотохроніка РТАУ)

ПОЗИВНІ «ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ»

З НАЙВИЩОЮ ПРОДУКТИВНІСТЮ

Почин москвичів про проведення ленінського комуністичного суботника підприємств колективами Одеських підприємств державної промисловості.

Труidники виробничого об'єднання «Холодмаш», де працює група членів УТОГ, в день свята праці зобов'язалися виготовити продукції більш ніж на 54 тисячі карбованців, причому, 10 холодильних установок буде виготовлено із зекономлених матеріалів. Великий обсяг робіт намічено виконати і по благоустрою.

Днем найвищої продуктивності праці оголосили 17

квітня в колективі виробничого об'єднання «Одеспрунтотмаш», де трудиться 110 членів УТОГ. У фонд одинадцяті п'ятирічки буде перераховано понад 6,5 тисячі карбованців заробітної плати.

В день «червоної суботи» все підприємство працюватиме на зекономлених електроенергії.

Труidники ливарного цеху чазуно високої міцності, де трудиться 11 членів УТОГ, зобов'язалися працювати на зекономлених сировині і здати 45 тонн готової продукції.

Г. ЮХИМЕНКО.

ПОЕТОВІ, КАЗКАРЕВІ, ВЧЕНОМУ

5 квітня шанувальники таланту чудового літератора, перекладача, критика, психолога стали учасниками вечора в Центральному будинку літераторів, присвяченого століттю з дня його народження, до якого майстер не дожив 12 років.

Про широту діапазону творчих інтересів К. І. Чуковського, про його самовіддане служіння літературі говорили С. Михалков, який

головував на вечорі, інші письменники і критики. Вони підкреслювали, що твори письменника, особливо адресовані дітям, виховують у багатьох поколіннях радянських читачів почуття промисливості, любові до Батьківщини, доброти і людяності. Твори К. І. Чуковського видано в нашій країні 80 мовами тиражем, який наближається до 200 мільйонів.

Баку — місто юності П. Д. Харченка. На його нафтопромислах почалась трудова біографія Петра Даниловича. Там він став комуністом. Звідти пішов на фронт. Знову повернувся на «свою» боруву вже після госпітально. А коли в союз четвертому почалась відбудова Борислава, бакинці направили на допомогу українським нафтодобувам прупу своїх товаришів. Харченко відгукнувся одним з перших. З того часу стало щодним для нього Прикарпаття.

Нині ж справу батька продовжує його син Володимир — теж комуніст і пращий бурильник управління. Отак і вийшло, що династія нафтовика з Баку стала однією з найбільш планованих у стародавньому Бориславі.

Таких прикладів в яскрауому літопису дружби ук-

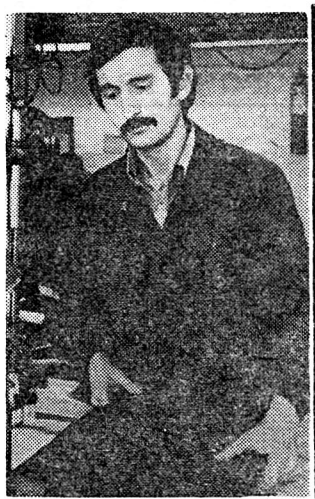
свердловин, які давно експлуатуються, та ін.

Братерство нафтовиків двох республік зближує і ріднить душі й серця, об'єднує в нелегкій праці добувачів «чорного золота». Недавно бакинці повідомили про свої зобов'язання на честь 60-річчя утворення СРСР: видобути понад план 1000 тонн нафти. Високі зобов'язання і у бориславських нафтовиків. Підсумки перших місяців роботи свідчать — здійснюються вони успішно.

Не менш тісними, ніж у виробничників, встановилися відносини і у школярів. Щороку діти азербайджанських нафтовиків проводять літні канікули в мальовничому Прикарпатті, а бориславських — на берегах соляного Каспію.

В. ЗАГОРОДНИЙ.
(РТАУ).

Львів.

Микола Осипчук понад десять років трудиться на Сімферопольському УВП. Норми виробітку різальник тканини виконує на 130 процентів, а якість його праці завжди відмінна.

Микола Осипчук, ставши на ударну трудову вахту, присвячену 60-річчю утворення СРСР, значно перевищує свої виробничі завдання, прагне вагомими трудовими здобутками зустріти ювілей Країни Рад.

Фото О. ШУСТА.

ЩОДЕННА ТУРБОТА

Минулого року м. Білу Церкву нагородили перехідним Червоним прапором ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ. У цьому досягненні — вагома частка праці й трудівників нашого УВП.

Порівняно з минулою п'ятиріччю якість продукції на нашому підприємстві значно поліпшилася. Це стало можливим завдяки впровадженню у виробництво нової техніки і прогресивної технології, системи бездефектної праці, переводу 24 робітників на роботу з особистим клеймом, підвищенню кваліфікації майстрів, контролерів ВТК та робітників.

Кожна швачка розуміє, що якість — це основний закон виробництва. 98 процентів нашої продукції надходить до відділу технічного контролю з першого подання, першим сортом виготовляється 99,85 всієї продукції.

На УВП діє комплексна система управління якістю продукції. Систематично проводяться у нас рейди по перевірці якості на всіх ділянках. Щомісяця організовуються «Дні якості», де підбиваються підсумки за минулий місяць, виявляються всі упущення в роботі, накреслюються конкретні заходи, спрямовані на їх усунення.

Тепер, коли вся країна готує трудові подарунки 60-річчю утворення СРСР, трудівники нашого підприємства докладають максимум зусиль, щоб гідно зустріти цей ювілей.

Л. КАМ'ЯНА,
контролер ВТК Білоцерківського УВП.

ПРОФСПІЛКОВЕ ЖИТТЯ

Секретаріат облпрофради схвалив досвід роботи профкому об'єднання «Донецькмеблі» по розвитку і підвищенню трудової активності нечуючих

У розв'язанні багатьох завдань комуністичного будівництва одне з провідних місць по праву відводиться бригадній формі організації і стимулювання праці.

Комітет профспілки головного підприємства виробничого об'єднання «Донецькмеблі» імені XXVI з'їзду КПРС під керівництвом партійного комітету проводить певну роботу по впровадженню і вдосконаленню нових прогресивних форм організації і стимулювання праці, розвитку і підвищенню трудової активності трудящих підприємства. Все це позначається на кінцевих результатах роботи колективу. Широке впровадження бригадного наряду дало змогу підприємству успішно справитись з виконанням виробничої програми першого року одинадцятиріччя. Продуктивність праці зросла на 10 процентів, підвищилась якість виготовленої продукції на 30 процентів.

Разом з усіма на підприємстві успішно трудяться 55 нечуючих. Більшість із них є майстрами своєї справи, спеціалістами високої кваліфікації, користуються заслуженим авторитетом. 25 присвоєно звання ударника комуністичної праці.

Велика роль у залученні глухих трудівників до виробничого, культурного і суспільного життя колективу належить комісії профкому по роботі серед глухих робітників та службовців. До її складу входить п'ять осіб. Кожен член комісії закріплений за певною ділянкою роботи. Очолює комісію член профкому головного підприємства, інструктор-педо-кладач Олена Василівна Лазігієва.

Широке коло питань доводиться розв'язувати комісії у своїй практичній роботі. Це — і працевлаштування, і підвищення кваліфікації глухих, контроль за правильним використанням їх відповідно до спеціальності, а також кваліфікації, за безпечними умовами праці.

Важлива роль у створенні здорового мікроклімату, в підвищенні трудової активності робітників відіграє чуйне, уважне ставлення членів комісії до життя їх сімей, участь у вихованні чуючих дітей глухих батьків. Комісія піклується й про те, щоб діти були влаштовані в дошкільні заклади, школи-інтернати та піонерські табори. На таке піклування люди відповідають конкретними ділами — краше, високопродуктивніше працюють, беруть активну участь в культурному і громадському житті робітничого колективу.

Значне місце в становленні людини з вадами слуху, в формуванні її суспільного і політичного світогляду, у вихованні в неї високого почуття колективізму, активної життєвої позиції відіграє школа комуністичної праці, яка працює на під-

приємстві вісім років. Враховуючи загальноосвітній рівень, специфічні особливості сприйняття і психологію нечуючих, школа допомагає їм ретельно вивчити і глибше розібратися у складних життєвих питаннях, ясніше і чіткіше бачити своє місце і роль в загальному робітничому строю, активніше брати участь у всіх справах колективу комбінату. Крім того, багато в чому сприяє розвитку у глухих мовних контактів і адаптації у спільній праці з чуючими. Під час занять пропагандист прагне створити таку морально-психологічну атмосферу, щоб нечуючі зрозуміли переваги колективної форми організації праці і творчо брали участь у змаганні за комуністичне ставлення до праці.

Ділова пропаганда бригадної форми організації праці розгорнулася після виходу постанови ЦК КПРС по вдосконаленню господарського механізму.

У 1979—1980 навчальному році глухі вивчали «Переловний досвід підвищення ефективності і якості роботи», в 1980—1981 — «Розвиток соціалістичного змагання, виховання комуністичного ставлення до праці» і в 1981—1982 — «Бережливість — риса комуністична».

Відповідно інтелекту глухих переглянуто програми і теми, зокрема «Радянська економіка на шляху інтенсивного розвитку», «Весь робочий час — добросовісній праці». Велика увага приділяється практичним заняттям по вивченню передового досвіду, розробці особистих рахунків економії і підвищення продуктивності праці.

Велику роль у підвищенні дієвості трудового суперництва відіграє широка гласність. В цехах і на ділянках оформлено стенди, на яких кожен може побачити якісний соціалістичний змагання, дізнатися, хто сьогодні попереду, а хто відстає.

Добре поставлено справу в другому цеху, де трудяться 25 нечуючих. Тут щоденно нараховується зарплата кожному члену бригади. Ідучи вранці на зміну, робітник знає, як працював учора, як оцінено його працю.

Окремий розділ стенду красномовно розповідає про те, як виконуються особисті плани підвищення продуктивності праці. Підсумки підбиваються щомісяця. Так, у січні нинішнього року, наприклад, столяр В. Р. Бачурін, Д. І. Гореславський, О. Н. Мельников, А. Г. Бичкар виконали план по продуктивності праці на 108 процентів.

Такі художньо оформлені стенди, неясні на вигляд, але глибокі за змістом, — своєрідні колективні звіти бригад.

У дев'ятому цеху за єдиним нарядом працює три бригади, в яких трудяться

10 нечуючих. Для розподілу зверхтарифної частини заробітку рада бригади визначає коефіцієнт трудової участі кожного. При цьому береться до уваги не тільки кількість і якість роботи, але й моральні якості людини, які багато в чому сприяють колективному успіху — діловитість, взаємодопомога, дисциплінованість. Коефіцієнт трудової участі зменшує, згуртовує колектив, привчає людей трудитися у загальний котел, не розмежовувати роботу на «невигідну» і «вигідну».

Однією з головних турбот комісії є надання допомоги молодим робітникам швидко знайти своє місце в бригаді, колективі, оцінити значення не тільки заробленої карбованця, але й тої підтримки, яку надають йому товариші по праці.

У 1979 році на підприємстві з Донецької спецшколи-інтернату № 4 прийшов І. Ю. Борисов. Важко було спочатку робітнику. Виявились серйозні прорахунки школи, де не вдалося прищепити юнаку любов до певної робітничої професії. Декілька спеціальностей перебрав — на те. Не лежала до них душа. Це помітили товариші з комісії профкому. Поговорили з кадровим робітником, столяром високого розряду В. А. Степановим, котрий вивів в люди не одного вихованця. Уважно і чуйно поставився він до новачка, розкрив перед ним секрети своєї майстерності, переконав, що без знань неможливо стати справжньою робочою людиною. І. Ю. Борисова зарахували в школу компраці. Подав він також заяву і в школу робітничої молоді, де продовжував підвищувати свій загально-освітній рівень. Ігор повірив у себе, у свої сили. При переході на бригадну форму організації праці в травні 1981 року він уже працював за IV розрядом. За минулий рік особистий план по продуктивності праці виконав на 116 процентів.

Таким же шляхом входили у велику робітничу сім'ю і обробники Н. Л. Грек, і складальники Н. М. Матвеева, і столяр І. В. Пожидаєв та багато інших сьогоднішніх передовиків виробництва.

З особистим клеймом працюють столяр В. Р. Бачурін, Д. І. Гореславський, О. Н. Мельников, В. А. Степанов, обробники Є. Д. Ларичкіна.

Впровадження бригадного наряду вимагало опанування суміжними професіями, вивчення нових технологічних процесів. За порівняно короткий час успішно оволоділи другими професіями обробники Л. І. Мельникова, Є. М. Калмикова, А. В. Довжикова, складальники Д. Ю. Григор'єва, Л. В. Воронова, П. С. Курдюкова та інші.

На заняттях в школі ком-

праці, у бесідах постійно наголошувалося, що бригада — не тільки господарсько-економічний осередок, а й ланка політико-виховної роботи.

Тому глухі на підприємстві беруть участь у всіх заходах, що проводяться в цехах і бригадах.

У січні нинішнього року на зборах бригади В. С. Чегоненко обговорювалися соціалістичні зобов'язання на 1982 рік. Робітники дали слово виготовити понад план вісім наборів меблів «Уголек», підвищити досягнутий виробіток на один людинодень на 2 проценти, здавати продукцію ВТК з першого подання на 90 процентів.

Ділова обстановка, серйозність накреслених планів примушувала глухих трудівників висловити свою думку, більше спілкуватися мовою. Цьому сприяє і бригадир В. С. Чегоненко, котрий добре розуміє нечуючих, зобов'язує формувати свою думку словесно. Всі питання глухі розв'язують самі без перекладача.

Разом з чуючими глухі беруть участь у спортивних заходах. Честь своїх цехів захищають волейболісти А. Г. Бичкар, О. К. Мельников, В. М. Тимофеев, шахіст В. А. Степанов.

Зростання інтелекту, свідомості сприяє навчання в спеціальній школі робітничої молоді, в якій навчається 10 чоловік.

Особлива увага приділяється трудовій дисципліні, як одному з показників морального мікроклімату будь-якого виробничого колективу. Серед глухих незначна кількість порушників трудової дисципліни. Але кожне з них не залишається поза увагою товаришів. З кожним в бригаді проводиться виховна робота. Саме в бригадах нового типу найбільш повно формується особистість робітника, його високі моральні якості, активна життєва позиція.

Серед нечуючих немає «літунів». Навпаки, за останні два роки кількість кваліфікованих глухих збільшилась на 15 чоловік.

Тепер у бригадах кожний робітник (глухий і чуючий) зацікавлений не тільки і не стільки в проценті виконання норми виробітку на своєму робочому місці, скільки в кінцевому результаті роботи всієї бригади.

Підтримавши почин москвичів, глухі трудівники разом з усім колективом комбінату вишукують резерви по достроковому завершенню планових завдань другого року одинадцятиріччя, готуються високопродуктивною ударною працею гідно зустріти 60-річчя утворення СРСР.

В. ЦЕСЕЛЬСЬКИЙ,
інструктор комісії
облпрофради по роботі
серед глухих робітників
та службовців.

м. Донецьк.

НОВІ ВИДАННЯ

БЕЗСМЕРТНА ЛЕНІНА

ХІТЦЕР Ф. «ПОД ИМЕНЕМ ДОКТОРА ИОРДАНОВА. ЛЕНИН В МЮХЕНЕ». Москва, Політвидав, 1981 рік. Ціна 2 крб. 60 коп.

Прогресивний західнонімецький письменник Фрідріх Хітцер в цій книзі, побудованій на документах і спогадах, розповідає про життя і діяльність В. І. Леніна і російських революційних соціал-демократів під час перебування в еміграції в Німеччині, перш за все у Мюнхені, починаючи з 1900 року — року створення «Іскри» і в наступні роки.

«ОТ ВСЕГО СЕРДЦА. ПОДАРИКИ В. И. ЛЕНИНУ». Альбом. Москва, «Изобразительное искусство», 1980 р. Ціна 4 крб. 50 коп.

Радянський народ дбайливо береже все, що пов'язане з іменем Леніна. Особливий інтерес викликають подарунки від трудових колективів і окремих осіб, що знаходяться в музеї «Кабінет і квартира В. І. Леніна у Кремлі», в Центральному музеї В. І. Леніна. У цих подарунках виражені ширі почуття трудящих до великого вождя пролетарської революції. В альбомі вміщено фотознімки більше 100 предметів професійного і самодіяльного прикладного мистецтва, палітурок книг та інших документів, що супроводжували подарунки. Ряд матеріалів публікується вперше.

«КИЇВСЬКИЙ ФІЛІАЛ ЦЕНТРАЛЬНОГО МУЗЕЮ В. И. ЛЕНИНА». Фотоальбом. Київ, «Мистецтво», 1977 рік. Ціна — 60 коп.

У сімнадцяти залах Київського філіалу Центрального музею імені В. І. Леніна містяться близько семи тисяч експонатів, що розповідають про життя і діяльність В. І. Леніна, про торжество його безсмертних ідей.

«ТАМ, ГДЕ БЫЛ ЛЕНИН. ЛЕНИНСКИЕ МЕСТА В ГДР, ПНР, ЧССР».

Комплект 27 листівок. Москва, «Плакаты», 1981 рік. Ціна 1 крб. 16 коп.

Художник Н. Долгоруков здійснив цікаву подорож по ленінських місцях у НДР, ПНР, ЧССР і відтворив їх у графічних малюнках, зібраних у цьому комплекті. Переглядаючи листівки цього комплексу, глядач ніби подорожує разом з художником місцями, де був В. І. Ленін.

«ЛЕНИН В КАЗАНІ». Комплект з 24 кольорових фотолістів. Москва, «Плакаты», 1981 рік. Ціна 1 крб. 10 коп.

Комплект фотолістів розповідає про казанський період життя і діяльності молодого В. І. Леніна. Комплект містить вступну статтю і анотації.

«В. И. ЛЕНИН В ШУШЕНСКОМ». Комплект з 18 кольорових листівок. Москва, «Плакаты», 1981 рік. Ціна — 86 коп.

У старовинному сибірському селі Шушенському в двох селянських хатах, де жив і працював у заслання Ілліч, діє музей В. І. Леніна.

В комплекті використано фотографії, документи. Всі ці видання можуть бути використані при оформленні стендів у ленінських кімнатах. Їх можна придбати у Київському магазині «Мистецтво» і книжкових магазинах обласних центрів.

Л. ЗАХАРКЕВИЧ.
м. Київ.

Важлива тема

Тема чергового єдиного політдня, що відбувся на Одеському виробничому об'єднанні «Електрик» — «Комуністичне виховання підрастаючого покоління — важливе завдання сім'ї, школи і трудових колективів».

У цехах об'єднання з доповідями виступили педагоги Одеської вечірньої школи робітничої молоді М. Я.

Розенталь, Л. М. Білогородська, С. В. Кудрявцева. У виступах вони підкреслювали величезну роль комплексного підходу до виховання, роль трудових колективів у вихованні молоді, в боротьбі з проявами марнотрапства, безгосподарності та іншими порушеннями.

Ю. ГЕР.

м. Одеса.

Віра Кирик трудиться швачкою-резервісткою на Сімферопольському УВП. Вона досконало опанувала професію, може працювати на всіх машинах, що є на підприємстві. Норми виробітку трудівниця виконує на 140—150 процентів при відмінній якості пошиття.

Трудові досягнення — гідний подарунок Країні Рад до її 60-річчя.

Текст і фото

Р. СКОВОРОДНИКОВА.

СЛОВО ПРО КОМУНІСТА

Читацька конференція за книгою Леоніда Ілліча Брежнєва успішно пройшла у Великоновоселківському будинку культури. У ній взяли участь активісти громадської бібліотеки, нечуючі передовики сільського господарства району.

Вихід у світ книги Л. І. Брежнєва «Спогади», підкреслили учасники конференції, став значною подією

у суспільно-політичному житті країни. Ця книга — справжній підручник життя, показує зразки самовідданого служіння Батьківщині, партії, народу, справі миру і соціалізму.

Виступаючи на конференції — слюсар-складальник райоб'єднання «Сільгосптехніка» В. В. Аврамов, бухгалтер Великоновоселківського

комбінату комунальних підприємств А. Н. Малтабар, слюсар ферми колгоспу імені Калініна С. Г. Авдонкін та інші трудівники відзначили важливе практичне значення книги Л. І. Брежнєва «Спогади» в трудовому, моральному і політичному вихованні радянських людей, зупинились на конкретних питаннях роботи серед членів УТОГ.

К. ОЛЕКСЕНКО.

Донецька область.

СИН ПАРТІЇ І НАРОДУ

У бібліотеці Новоград-Волинського клубу УТОГ відбулась читацька конференція за книгою Генерального секретаря ЦК КПРС Леоніда Ілліча Брежнєва «Спогади». Конференцію відкрила бібліотекар Галина Савеліївна Калібіна, котра сказала, що книга «Спогади» викликає величезний інтерес у всіх радянських людей. Твори «Мала земля», «Відродження», «Ціліна» і «Спогади» становлять єдину автобіографічну оповідь, де через індивідуальну долю комуніста лєнінського загартування всебічно розкривається доля народу, країни.

У роботі конференції взяв участь ветеран Великої Вітчизняної війни, колишній

комсорт батальйону 18 армії Семен Михайлович Єкатеринчук. Він пригадав зустрічі з Леонідом Іллічем Брежнєвим на дорогах війни.

Учасник конференції старший майстер Новоград-Волинської дільниці Житомирського УВП Олексій Андрійович Борщевський підкреслює, що зі сторінок «Спогадів» постає у всій величчю робітник. Ця книга — гімн праці.

Виступаючи на конференції Ніна Василівна Ліберда, Євгенія Іванівна Буніна, Галина Михайлівна Березовська, Шеля Лазарівна Четчєв говорили про те, що «Спогади» — справжній підручник життя для молоді.

Голова міжрайвідділу Лариса Василівна Воробйова відзначила високий художній і публіцистичний рівень твору.

На закінчення бібліотекар Г. С. Калібіна підкреслила величезне виховне значення творів Л. І. Брежнєва.

Конференція супроводжувалась показом слайдів за книгою «Спогади». Члени нашого Товариства ознайомились з виставками «Книги, що кличуть на подвиг», «Славний син партії і народу».

М. ШЕВЧЕНКО,
перекладач Новоград-Волинського клубу УТОГ.

Житомирська область.

ЛЮДИНА І ЇЇ СПРАВА

З РОБІТНИЧИМ ГАРТОМ

Високого, по-юнацькому струнного Михайла Василюка Абрамюка я знаю давно — з перших років роботи у Вінницькому обласному УТОГ. І весь цей час поважав його в будівельно-монтажному підрозділі 648 Дорбуддільниці Козятинського відділення Південно-Західної залізниці, де він працює. І за що. Закінчивши Крюківське МПТУ, вісімнадцятирічним юнаком повернувся М. Абрамюк додому, влаштувався на роботу в Дорбуддільницю. З того часу він постійно трудиться на одному місці.

За двадцять два роки перепрацював різні роботи. Спочатку був столяром і теслем, а згодом опанував професію зварювальника-арматурника. Доводилося вам бачити бетонні плити, з яких будують будинки та інші будівлі? Так ось: самі по собі, без металевих каркасів, труб, приварених до них залізних прутків, вони були б нічого не варті — кришилися би і розсипалися. Пронизані арматурою, звареною вмілими руками М. Абрамюка, вони живуть і підносять світлі споруди до неба.

За довгі роки праці М. Абрамюк так себе зарекомендував, що у працівників Козятинського клубу Г. І. Шостак та Г. І. Чемерис стали псуватися стосунки з начальством БМП. Проводиться в клубі захід і потрібна допомога Абрамюка (він член правління), а начальник відмов-

ляється звільнити Михайла від роботи. Що, мов, я без нього робити буду? Глухий арматурник добре знає роботу, товаришів. Коли, навіть, не вийде на зміну бригадир, Абрамюк його замінить. Портрет нечужого робітника занесено на заводську Дошку Пошани, Козятинського районного комітету Компартії України та райвиконкому. Він — ударник десятої п'ятирічки.

Проте і клубу своєму допомагає. Не тільки словом, а й особистою участю у його справах. Треба вечір організувати — Михайло не відмовить. Привезли дров для клубу — принесе з дому бензопилку, допоможе розпилити, поколотити їх. В його дужих руках будь-яка справа горить. І товаришам ніколи не відмовить. Скільки років прожив в Козятині, знає кожного чоловіка, його печалі і турботи. Ось будувался член УТОГ Степан Мишко, Абрамюк допоміг йому.

До речі, про Степана Петровича Мишка. Бувають же такі долі! Коли завідувач Козятинським клубом Т. П. Шостак розповіла про нього — трудно в усе це повірити. Семирічним хлопчиком гуляв Мишко з товаришами на річці і провалився під лід. А коли вибрався на берег, побоявся йти додому: чого доброго, ще перепаде від батьків за мокрий одяг. Заховався в кушах. Лише згодом знайшли задубілого хлопця. Думали, неживий.

Збиралися вже поховати. Але випадково на похорон зайшов якийсь лікар. Придивився до «покійника» і побачив, як біля голови коливається полум'я свічки. Невже, живий?

Прямо з домовини вихопив хлопця.

Йому пророкували довге життя. І справді. Лише нещодавно Степан Петрович пішов на пенсію. А коли проводжали на заслужений відпочинок, товариші з художніх майстерень, де він працював, вручили деревобробний верстат. Коли-неколи заходять до нього товариші, просять щось виготовити. Ніколи не відмовить. В клубі також багато чого зроблено його вмілими руками.

Хороший приклад гідний наслідування. Живуть в Козятині старі члени УТОГ, колишній голова міжрайвідділу Е. Емельянова та пенсіонерка Н. Васіна. У свій час вони багато допомагали клубу. Тепер молодше покоління купує для них продукти, ліки, прибирає в помешканнях. Не за гроші, а за добре слово.

Клуб у Козятині невеликий, але люди завжди сходяться до нього — поділитися з товаришами новинами, відпочити, поговорити з головою, перекладачем, попросити в когось допомоги і допомогти іншим. Як це просто і добре — бути другом і мати друзів!

М. НИРОВ.

Вінницька область.

Сприяння миру

Трудівники нашого Товариства, як і всі радянські люди, широко розгорнули соціалістичне змагання за гідну зустріч 60-річчя Союзу РСР. На честь знаменної дати на Донеччині проводиться двомісячник сприяння Радянському фонду миру.

На районному зльоті не-

чуючих передовиків сільського господарства Мар'їнського району, що відбувся нещодавно, його учасники закликали всіх членів УТОГ району стати на односторонню вахту миру, а зароблені гроші перерахувати у фонд миру.

Особливо старанно у день вахти працювали трудівники колгоспу імені Леніна М. Першак, тесля шахтоуправління «Петровська» М. Шелкунов, тесля колгоспу «Червоний Жовтень» С. Лященко.

В. КРУГЛЯК.

ВETERAN

На залізничній тепло-електроцентралі м. Котовська впродовж тридцяти восьми років трудиться електрослюсаром нечуючий Д. Ф. Боделан.

Його ровесники давно на заслуженому відпочинку, а Дмитро Федорович ще продовжує працювати. Його нагороджено знаками Ударника дев'ятої та десятої п'ятирічок, медаллю «Ветеран праці».

Роботу свою Д. Ф. Боделан виконує вчасно і високоякісно, норми виробітку, як правило, перевищує на 15—20 процентів. Багато вільного часу віддає робітнику навчанню молоді. При-

його допомозі юнаки опановують професію, вчаться працювати так, як їх старший товариш.

Керівники ТЕС, партійна та профспілкова організації неодноразово відзначали сумлінну працю передовика: йому видавали грошові премії, нагороджували цінними подарунками, оголошували подяку.

Кадровий виробничник не стоїть осторонь громадського життя свого колективу. Він допомагає в організації і проведенні заходів, запланованих Котовським клубом глухих.

В. ЛЕВИЩЕНКО,
голова Котовського МРВ УТОГ.

Одеська область.

Зустріч у стінах школи

У Вінницькій вечірній школі робітної молоді № 28 для глухих відбулася зустріч з випускниками, на яку прибули: завідувач райвно В. О. Подоляк, секретар парторганізації УВП В. О. Бранько, головний інженер підприємства В. О. Складар, начальники цехів, вихователь гуртожитку Ю. В. Найдор, інструктор облпрофраді по роботі серед глухих Г. Т. Дацюк, секретар комсомольської організації УВП В. А. Сорока, заступник директора УВП з виховної роботи С. К. Баланюк, інженер О. Белінський та перекладачі.

Цей цілком невинуватковий перелік присутніх вже говорить про те, що до школи вони ставляться не байдуже, з ширим зацікавленням. В таких умовах, коли справжнє взаєморозуміння, коли знаєш, що завжди підтримають, працюється краще.

Зал прикрашений квітами та гаслами. Фотостенд знайомить з життям школи. Ведучими на зустрічі були самі випускники — облі-

ковець мотального цеху В. Криклива та бригадир закрійного цеху Т. Рильська.

Гості та сьогоднішні учні розповідали про свої справи. Усіх схвилював виступ бригадира швейного цеху, комуністки Н. Я. Нагорної. З гордістю розповідала про свою роботу обліковець Г. Сидоркова. Галя щиро подякувала вчителям за науку. Адже це допомогло їй вступити в Ленінградський політехнікум. Незабаром вона стане юристом.

Шістнадцять учнів з 13-В класу мають велику перерву у навчанні: від 8 до 20 років. Про те, як ці учні працюють, присутні дізналися, поглянувши у їхній бік. Кожен учень тримав таблицю з цифрою — 120, 130 процентів. Це показники виконання плану.

Про свою роботу на заводі тракторних агрегатів розповів І. Рильський. З почуттям радості та гордості він представляв на зустрічі тринадцятий колектив заводу, продукція якого експортується у 86 країн світу.

До свята праці

Учні та вчителі Криворізької спецшколи-інтернату для глухих дітей готуються до комуністичного суботника, присвяченого 112-й річниці з дня народження В. І. Леніна. Штаб по підготовці до свята праці очолила секретар парторганізації школи Катерина Дмитрівна Титова.

Розроблено комплекс заходів для успішного проведення суботника. У шкільній теплиці діти під керівництвом вчительки біології Людмили Костянтинівни Заремби виростили розсаду, яку в день суботника висадять на численних клумбах.

Старшокласники разом з вчителькою Тамарою Миколаївною Зябловою наведуть порядок на території школи, посадять сорок декоративних дерев і тридцять кущів. А юні спортсмени працюватимуть на фізкультурному комплексі. Всього на суботнику працюватиме 350 учнів і вчителів.

П. БАБЕНКО,
вчитель.

м. Кривий Ріг,
Дніпропетровської області.

Інженер О. Белінський, який недавно закінчив політехнічний інститут і працює на УВП перший рік, поділився успіхами у праці і спорті. Він говорив про те, що підвищена стипендія в інституті і чотири золоті медалі, які він одержав на міжнародних змаганнях — результат систематичної роботи над собою. Даючи поради учням, Олександр сказав:

— Навчання — це важка розумова праця. Тому не можна дозволяти собі лінуватися, а потрібно зібрати всю силу волі і добре вчитись для себе, для підприємства, для суспільства.

Силами учнів був підготовлений літературний монтаж, який уважно слухали всі присутні.

З добрими побажаннями виступили зав. райвно В. О. Подоляк, секретар парторганізації УВП В. О. Бранько та інші.

А. БИСТРИЦЬКА,
вчителька вечірньої школи робітничої молоді № 28.

ШАХТАРСЬКА ЗОРЯ

Обговорення книги І. І. Стрельченка «Засвіти свою зорю» відбулося в Дніпропетровському будинку культури глухих.

Автор книги — бригадир комсомольсько-молодіжного колективу очисного виробництва Жовтневої революції шахти комуністичної праці «Трудівська», Герой Соціалістичної Праці, депутат Верховної Ради СРСР, відомий не лише в

нашій республіці, але й в усій країні. Після обговорення ця книга викликала ще більший інтерес у нечуючих трудівників. Ось відгук однієї з читачок книги М. І. Твирцман: «Гаряче розповідь І. І. Стрельченка про створення бригади, про її завдання, про ріст техніки і відповідно зростання технічної грамотності, освіти робітників бригади. Автор приходить до висновків,

які стосуються не лише шахтарів, а робітників будь-якої галузі народного господарства».

Учасники обговорення книги — трудівники Дніпропетровського учбово-виробничого підприємства, — говорили, що ця книга виконує почуття любові і гордості за нашу Батьківщину, за її людей.

Л. ГВОЗДОК,
бібліотекар Дніпропетровського будинку культури УТОГ.

У Київському технікумі легкої промисловості на другому курсі механічного факультету успішно навчається група нечуючих студентів.

На знімку: Василь Войтук, Олександр Василенко, Всеволод Шабунін уважно слухають пояснення викладача механіки Миколи Михайловича Ткаченка (другий ліворуч).

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

НОВИНИ

ТРИ ДЕСЯТИРІЧЧЯ

Цього разу героїнею вечора у Запорізькому будинку культури стала Марія Дмитрівна Сафронова, яка три десятиріччя працювала на заводі слюсарем-монтажницею.

Товариші по роботі розповіли про грудний шлях цієї жінки, яка завжди користувалася авторитетом, сумлінно працювала.

Голова первинної організації УТОГ заводу Олексій Микитович Чумак вручив Сафроновій пам'ятний сувенір, а директор Будинку культури Олександр Федорівна Іванченко — Почесну Грамоту і квіти.

Марію Дмитрівну прийнято до ради ветеранів культзакладу.

Вечір-портрет завершився концертом художньої самодіяльності.

С. МАРЧЕНКО.

Про героїв — прикордонників

Читацька конференція «Кордон народжує героїв» за літературними творами про радянських воїнів-прикордонників відбулась у Чернівецькому обласному будинку культури глухих. Її відкрила бібліотекар культзакладу Тамара Степанівна Солодкова.

Виступаючи на конференції, плетилися учбово-виробничого підприємства Єлизавета Русина серед художніх творів, що її найбільше схвилювали, назвала романи Н. Думбадзе «Не бійся, мамо!» та Н. Романова «Кордон поруч». В обговоренні цих творів взяв участь робітник деревообробного комбінату Федір Чепурний.

Нечуючі учасники конференції уважно вислухали розповідь прикордонника Ф. Н. Осетрова про будні радянських воїнів.

Т. СТЕПАНЕНКО.

ЛВІВ'ЯНИ НА ВОЛИНІ

Нещодавно у Луцьку відбувся концерт учасників художньої самодіяльності Бродівського будинку культури.

Волинцями тепло вітали гостей з Львівщини. Особливо припали до серця глядачам виступ драматичного колективу, лісін у виконанні Н. Табали, жартівливі сценки за участю П. Шевчук, Є. Масляничук, Н. Довгалюк.

На згадку про зустріч волинцями подарували аматорам сцени пам'ятний сувенір. Хочеться подякувати гостям за чудовий концерт та побажати успішного виступу на II Всесоюзному фестивалі художньої самодіяльної творчості трудящих.

Н. МОРОЗОВИЧ,
художній керівник
Луцького будинку культури.

ЮВІЛЕЙ КЛУБУ

Виповнилося 10 років з початку діяльності клубу інтернаціональної дружби, створеного при Київській спецшколі-інтернат № 6.

У книзі відгуків з'явилися записи сурдопедагогів НДР, ЧССР, МНР, Куби, Лаосу, Швеції, Японії, США. Вони висловили вдячність за можливість докладно, з користю для себе, ознайомитися зі шкільною програмою та методикою навчання і виховання дітей з дефектами слуху у спецшколах-інтернатах Країни Рад.

Д. ОЛЕЖКО.

У ЖИТОМИРСЬКОМУ

будинку культури відбулася творча зустріч членів літературного об'єднання «Надія» Вишого Червонопрапорного училища радіоелектроніки протиповітряної оборони імені Ленінського комсомолу з нечуючими.

Відверто кажучи, було дуже цікаво познайомитися з невідомим для нас життям глухих. І що ж! Зустріч вдалася. У залі, де проводився вечір, панувала тепла і творча атмосфера. Звучали вірші наших молодих поетів — курсантів Сергія Корчагіна, Миколи Неділька, Павла Шунька та інших.

Ми бачили в очах глухих

Після зустрічі з членами нашого Товариства в Житомирському будинку культури, курсанти військового училища — члени літературного об'єднання «Надія» — написали вірші, які пропонуємо увазі читачів.

Скромний концерт давали
Двоє певцов молодих
В світлом простором залі
Общества глухих.
Взяли гітари в руки,
Запели под струн перезвон,
Хоча усилить те звуки
Не мог ни один микрофон.

★ ★ ★

У гуртожитку Одеського виробничого об'єднання «Електрик» дружно і злагоджено живе молоде подружжя Ткачів. Микола — робітник заготівельного цеху, а Олена — нині доглядає за дитиною.

Фото П. МІНЬКА.

★ ★ ★

НОВІ КНИГИ

Під таким заголовком у видавництві «Здоров'я» щойно вийшла книжка. Її автор — старший науковий співробітник Київського інституту фізкультури кандидат медичних наук Олексій Петрович Козін — у науково-популярній формі виклав досвід застосування розробленої ним методики психічної саморегуляції хворими і здоровими людьми.

Сучасне життя характеризується різким зниженням питомої ваги м'язової праці у промисловості і сільському господарстві. Однак людина не стає придатком до машини. Навпаки, її роль підвищується у зв'язку з необхідністю керувати машинами, але при цьому зростає психічне навантаження, посилюється емоційна напруженість. І хоча адаптаційні можливості організму великі,

ЗВУЧАЛИ ВІРШІ

хвилювання, коли Сергій Дунев читав вірш «Не жди мене, мамо». З інтересом сприймалися поетичні твори про будні курсантів, нелегку військову службу, про любов. Організатор і керівник нашого літературного об'єднання Руфін Карлович Важинський розповів про заснування і роботу об'єднання «Надія». Для тих, що зібралися, з глибоким почуттям читав вірші радянських поетів В. Н. Харабірюш. Курсанти Микола Саньков та Валерій Тамбов виконали пісні, які завдяки чудовому перекладу Зої

Пока что не в силах наука
Чудо такое свершить,
Чтобы все прелести звука
Смог бы глухой ощутить.
А рядом, руками порхая,
Спешил переводчик суметь,
Жестами передавая,
Молча им песню пропеть.
Где жест не под силу —
Глазами,
Глазами нельзя — так
Душой,
Я был в необычном зале
И был поражен тишиной.
Я видел — по креслу
Стучали

Шашковської, стали зрозумілими всім глухим.

Господарі зустрічі показали невеликий самодіяльний концерт. Курсантів вразили артистичність і пластичність учасниці самодіяльного народного театру Тамари Герасимчук, яка виконала пісню «Люблю тебе». Естрадний танець «В ритмі часу», що його виконали Тетяна Виговська і Тетяна Добриніна, привернув увагу динамічності і чіткості. Авторам сцени і передовикам виробництва було вручено сувеніри з автографами членів об'єднання.

Мелодии такт пальцы рук,
И волей — неволей
Какалось,
Что слышат они каждый
Звук.
Николай ВИРСТА.

ИЗ ДНЕВНИКА

Перед глухими выступали,
И девушка мои стихи,
Взмахнув, как крыльями,
Руками,
Переводила. Хоть глухи,
Они, я видел, понимали

За чудове ведення вечора ведучим Наталією Євгенівною Блощинською та бібліотекарю Ідію Беніамінівну Зільбергерц вручено сувеніри «Наш Лермонтов», виготовлені руками курсантів.

Особливий тон у програмі вечора внесла танцювальна дискотека, яка стала приводом для ще ближчого спілкування гостей і господарів.

На згадку про цю зустріч члени об'єднання «Надія» залишили свої побажання в книзі відгуків, в якій роблять записи почесні гості Будинку культури. Цей вечір залишив незабутній і теплий спогади.

І. ШИКЛЯКОВ,
курсант.

И каждый жест, и каждый
Взмах
С таким волненьем
Принимали
С такой печалинкой
В глазах,
Что мне казалось чем-то
Высшим
Та девушка, что взмахом
Рук
Им говорила так, что слышен
Был каждый звук.
Был каждый звук.

Сергей ДУНЕВ.

ДЛЯ ДІТЕЙ І ПРО ДІТЕЙ

Вечір, присвячений 100-річчю з дня народження відомого радянського письменника Корнія Чуковського, відбувся в обласному Будинку культури. Про життєвий і творчий шлях письменника для дітей розповіла бібліотекар Валентина Григорівна Яковлева.

Учасники художньої самодіяльності декламували вірші.

На вечорі став відомий цікавий факт. Коли письменник писав книгу «Від двох до п'яти», йому написав листа член УТОГ Борис Кузьмич Лавренко. Борис Кузьмич розповів К. Чуковському про смішну сцену, свідком якої він став. Письменник подякував авторові листа і включив епізод до книги. Таким чином глухий допоміг у створенні відомої книги.

На закінчення вечора дітям показали кольорові діафільми казок К. Чуковського «Муха Цокотуха», «Вкрадене сонце», «Айболить», «Крокодил» та інші.

С. МОРДУШЕНКО.
м. Запоріжжя.

В. ЄВДОКИМОВ.

ВОЛЕЙБОЛ

ЗАКОНОМІРНОСТІ ПЕРЕМОГИ ПРИЗЕРІВ

Протягом п'яти днів у м. Феодосії проходили фінальні республіканські змагання спецшкіл-інтернатів з волейболу. Згідно жеребкування команди було розбито на дві підгрупи. В першу змінювали дівчата, в другу — хлопці.

Кожний ігровий день проходив у впертій боротьбі в великим емоційним піднесенням, збираючи велику кількість глядачів. Вони стежили за ходом змагання від початку і до кінця ігор, бурхливо обговорювали віgranі зустрічі.

Особливий інтерес викликали заключні ігри (серед дівчат — I підгрупа Одеса — Запоріжжя; II підгрупа Кіровоград — Київ № 9. Серед хлопців — I підгрупа Біла Церква — Житомир; II підгрупа Київ № 9 — Одеса) і фінальні ігри, що давали відповідь на питання, хто стане переможцем і призерами змагань.

У фінальних зустрічах команди боролися за кожне очко, але краща фізична, технічна і волева підготовка вивели найсильніших на п'єдестал пошани. Серед дівчат призові місця розподілилися таким чином: на першому — волейболістки Одеської школи-інтернату № 91, на другому — Новомірогородської Кіровоградської області і на третьому місці — спортсменки Запорізької спецшколи-інтернату.

Серед юнаків перше місце зайняли волейболісти Київської спецшколи-інтернату № 9, друге — Білоцерківської, третє — Одеської № 91.

Директори спецшкіл-інтернатів, викладачі фізичної культури і тренери, чий спортсмени зайняли призові місця, велику увагу приділяють розвитку фізичної культури і спорту серед учнів. Спортивні досягнення команд їх шкіл не випадкові. Тут прагнуть виховати дітей фізично міцними, морально витривалими і духовно багатими.

В організації республіканських змагань велику допомогу подали: голова Кримського об'єднання УТОГ Н. В. Мельникова, інструктор фізичної культури і спорту обласного Будинку культури В. І. Цвєтков, а також директор Феодосійської спецшколи-інтернату І. Т. Корнієнко та вчитель фізвиховання Ю. Д. Лотков. Вони заздалегідь розв'язали всі організаційні питання і створили всі умови для успішного виступу спортсменів.

В. ГЕТМАН,
інструктор ЦП УТОГ
з фізичної культури і спорту.

ГОТУЄТЬСЯ ПРЕМ'ЄРА

Народний самодіяльний театр Будинку культури глухих, розширюючи свій репертуар, готує комедію Ж. Б. Мольєра «Жорж Дондон, або обдурений жених».

У виставі бере участь 18 самодіяльних митців. Серед них ветерани театру К. Бордіна, М. Головенько, В. Стельмашук, В. Дубовицький, Г. Крестиніно, Ж. Якименко і інші.

Г. ЮХИМЕНКО.
м. Одеса.

Редактор
П. БУЛАТОВ.

МАТЕРІАЛ ЮВЕЛІРІВ—БУДІВЕЛЬНИКАМ

З БЛОКНОТА РЕПОРТЕРА

На стіл висипали пригорщу каменів-самоцвітів, опрацьованих золотавим металом.

— Малахіт, яшма, нефрит...

Спочатку ми визначили їх досить швидко. Та потім, коли дійшли до химерного розмаїття барв, мимоволі почали чекати підказки.

— Та ні, це зовсім не мінерали, — прийшли на допомогу провідні інженери Харківського СПКТБ «Будшляхмаш» Ж. Н. Ахмечет і Є. В. Давидова. Це лише імітації, виконані із склоемалі...

Емаль, як емаль оздоблення — винахід далеко не сьогоднішній. У глибини ві-

ків сягає родовід прекрасних ювелірних виробів, серед яких особливе місце займає російська фініфть. А нині, великою мірою завдяки розробкам харківських спеціалістів, які створили нові складні емалі і технології їх нанесення, нею починають прикрашати життєві і промислові споруди.

Серед станцій метрополітену в Харкові незвичайною опорядження виділяються дві — «Завод імені Малишева» і «Комсомольська». Тут вперше у вітчизняній практиці для оздоблення підземних споруд було використано склоемаль. Вона виявилася найбільш стійким опоряджувальним ма-

теріалом в умовах метро. До того ж склоемаль дешевіша, і готувати її можна на місці, не завозячи здалеку. І первісний вигляд вона зберігає досить довго.

А колір? — Замовляйте який завгодно, — пропонують емальовальники. — У нас в запасі сотні відтінків. Не викликає труднощів і одержання облицювальних плит будь-якої складної форми. У цьому перевага емалі перед традиційним мармуром — дорогим і дефіцитним матеріалом...

Багаторічні дослідження спеціалістів привели і до створення нових архітектурно-будівельних матеріалів

із застосуванням склоемальових покриттів. Їх можливості виявилися справді невичерпними: декоративне панно, яскраві барви якого не тьмяніють ні від дощів, ні від морозів, нарядна вічна покрівля на громадських спорудах, гарні екрани на балконах і торцях будинків...

Поки що такі матеріали не мають широкого застосування, проте інтерес спеціалістів до розробок харків'ян уже досить великий, а, значить, недалеким той час, коли рідкісний ювелірний матеріал перетвориться в буденний, індустріальний.

В. ФОМЕНКО.